

roca ens indica l'inici.

Ara sí, de cop el camí es torna vertical i el mateix tipus de cordes gruixudes d'ahir, ens ajuden en la pujada.

Sembla fàcil, (III o III+), però cansats i amb la motxilla massa carregada, es torna molt carregós. A més hi ha un trànsit de persones amunt i avall, que no deixa moment al descans.

Després d'uns quants llargs, ens queda el tram final, que sembla el més vertical de tots, suposo que és degut al cansament acumulat,

Pujant al refugi Quintillo Sella Foto: Mireia Nuñez

però el superem fàcilment degut a la quantitat de preses. Arribem fins una petita terrassa on l'estàtua d'una verge ens espera, allà descansem uns minuts i aprofitem per posar-nos altre cop els grampons. Ara només ens queda acabar de pujar. És una aresta fàcil i curta que, ens porta al cim del Pòl•lux.

Cansats però contents de poder contemplar

les fantàstiques vistes del Càstor, i com no de l'imponent Cerví, ens quedem uns minuts per assaborir l'èxit del cim. Tornem a visitar l'estàtua de la verge i baixem la gran part del camí rapelant, i ràpidament ens tornem a posar el grampons. Travessem la glacera de Vendrà, en direcció al refugi Guides di Ayas

Les vistes són espectaculars i els seracs penjats són impressionants, ha estat un dia fantàstic.

Arribem al refugi amb la satisfacció de la feina ben feta.

A l'endemà ens aixequem tard, fem un esmorzar llarg i decidim baixar amb calma fins a St. Jacques. Baixem per unes escales de fusta que hi ha sota el refugi, anem acompanyats d'un petit isard, que quan veu que som massa lents per ell, decideix buscar altres distraccions. Passem pel refugi de Mezzalama, és un antic refugi de fusta, molt ben conservat, un lloc amb un encant especial.

L'ambient va canviant constantment, deixem

la neu i el gel, comencem a veure prats verds i boscos. De mica en mica tornem a la civilització. Una mirada enrere contemplant una bonica postal.

Fins la propera.

Mireia Nuñez

MASSÍS DEL QUEYRAS: Una setmana d'esquí de muntanya diferent

El parc natural regional de Queyras es troba al departament dels Alts-Alps de França, al sud de Briançon i a l'est del massís dels Écrins, fent frontera amb Itàlia, amb el seu famós Mont Viso al costat. Els seus cims no superen els 3.400 metres, amb unes valls molt esquiables que fan la delícia de qualsevol esquiador de muntanya. Les possibilitats de fer-hi esquí de muntanya són infinites. Nosaltres vam decidir fer una estada mixta: uns dies fent camp base a la població de Saint Véran, que curiosament és el poble més alt d'Europa amb els seus 2.042 metres d'altura, amb excursions d'anada i tor-

nada, i uns altres dies fen un mini-circuit.

Dissabte, 12 d'abril: Granollers – Saint Véran (2.040m). Viatge en cotxe per les autopistes seguint la següent ruta: Granollers – Nimes – Arles – Aix-en-Provence – Gap – Saint Véran. Són uns 700 km i hem trigat una mica menys de 8 hores. Per dormir tenim reservada la gîte les Gabelous, únic establiment obert aquests dies, ja que el 20 d'abril es dona per acabada la temporada d'hivern d'aquesta zona.

Diumenge, 13 d'abril: Saint Véran (2.040m) –